

Skinner, Driften og Materiellets Bessaffenhed. Jeg talte før om, at jeg vilde ansee det for en stor Lykke for Landet og Driften af Jernbanerne i det Hele taget, om vi kunde komme ind paa et lettere Driftssystem svarende til de ikke svære Varer og det ikke store Antal Personer, der transporteres; thi det, vi benytte, er meget dyrt, og derved lider Forrentningen af vore Jernbaner. Vi kjøre som oftest med 4 Heste, hvor vi kunde kjøre med 2 og dog udrette det Samme, og dette skeer ved for det Første, at der anvendes langt større Trækraft, end der behøves, til at fremdrage Togene — de smaa Tog, som der ofte er Spørgsmaal om — og derhos ved, at der som oftest trækkes en stor død Vægt, som Intet betaler, men giver directe og indirecte Tab. Jeg troer, at det navnlig i Syen vil være nyttigt, om man kunde udvilde til en lettere Drift det System, som vi have der, og jeg skal ikke forsømme denne Leilighed til at udtale min fulde Anerkjendelse af den dygtige Driftsbestyrelse, vi have i Syen og Sjælland. Men jeg troer, at det dog maaskee vilde bringe større Indtægt paa de syenske Baner, end det hidtil er lykkedes at tilvebringe, naar der ved Siden af den saakaldte Transithrift var indrettet med lettere Materiel smaa og hyppige Tog; thi den hele Trafik igjennem Syen er kun for en ganske lille forsvindende Deel gjennemgaaende Trafik, det er den locale Trafik, der ene har Betydning i Syen og tildeels maaskee ogsaa i Sjælland. Naar vi see Driftsberetningerne for sidste Finantsaar, saa vil det sees, at, medens der i hele Sjælland og Syen paa Jernbanerne har reist 927,000 Personer, have de 775,000 ikke reist over 5 Mil; kun et Antal paa 9,000 har reist over tyve Mil; 132,000 have reist mellem 5 og 10 Mil; men det, at af det hele Antal 775,000 ikke have tilbagelagt en Strækning af over 5 Mil, forekommer mig at være et slaaende Bevis for, at den locale Trafik er den altoverveiende; men den stedlige Trang til Bevægelse kan umuligt fyldestgjøres ved tre Tog daglig, den vil hver Gang maaskee kun fordre saa Bogne, men den vil fordre, at disse Bogne gaae til overmaade billige Priser og gaae meget hyppigt. Naar jeg glæder mig ved Udsigten til at faae det lettere System,

er det fortrinnsvis, fordi jeg troer, at det vil vise sig, at der ved dette System vil opnaaes Fordele, der vel ialfald noget kunne faae Indflydelse paa Driften af andre Baner, selv om disse ere byggede efter et sværere System.

Indenrigsministeren: Det vil være i det høie Things Grindring, at jeg i denne Session her i Thinget har indbragt et Forslag til Lov om Forlængelse af den Tidsfrist, der var sat for Fuldførelsen af Jernbanestrækningen fra Kjøbenhavn til Kallundborg, og at Hensigten med det nævnte Forslag var at lette det sjællandske Jernbaneselskab Overtagelsen af denne Jernbanestrækning. Selskabet forklastede imidlertid den Overenskomst med Hensyn til samme, som var tilbudt fra et lollandsk-saltesk Selskabs Side, paa en Generalforsamling, der, saavidt jeg erindrer, blev afholdt den 30te Marts d. A., og der var saaledes ingen Grund til videre at fremme det Lovforslag, som Regjeringen havde indbragt. Jeg tog det derfor tilbage i den andet Thing, hvor det da forelaa til Behandling. Da Loven af 26de Februar 1869 har givet en Deel af Sjælland Udsigt til at komme i Besiddelse af en Jernbane, saa er det ogsaa naturligt, at de Mænd, som have interesseret sig for dette Foretagende, derefter have søgt at fremme det ad anden Vej end ved det sjællandske Jernbaneselskabs Bistand. De henvendte sig da ogsaa i April Maaned — jeg troer, at det var den 17de eller 18de April — til Indenrigsministeriet med Anmodning om, at Indenrigsministeren endnu i denne Samling vilde forelægge et Lovforslag for Rigsdagen, hvorved han kunde erholde Bemyndigelse til at meddele et eventuelt Selskab Concession paa Anlæg af en Bane fra Kjøbenhavn over Holbæk til Kallundborg. Sessionen var jo imidlertid allerede dengang meget langt fremrykket, og da Regjeringen, naar den skulde forelægge et saadant Lovforslag, dog efter min Mening først burde have foretaget forskellige Undersøgelser om den hensigtsmæssigste Retningslinie, hvortil der ikke var Tid, saa erklærede jeg, efter at have forelagt Sagen i en Ministerconference, at Regjeringen ikke fandt Anledning til nu at forelægge et saadant Lovforslag for Rigsdagen.